

MIJT

Dit stukje schrijf ik een paar dagen voor we naar Zuid-Frankrijk vertrekken. Dat doen we vaker in de zomer. Niet handig voor iemand die niet dol is op hoge temperaturen. Maar in de bergen is het er prima uit te houden en soms lacht het geluk je toe. Twee jaar geleden zat ik in een gehucht aan de rand van de Causses, het droge, dorre kalksteenplateau ten noorden van Montpellier. De weken ervoor had het veel geregend. Niet alleen zag alles groen, maar er verschenen ook steeds meer paddenstoelen. Het huurhuis had uitzicht op grijze, kale heuvels, ontstaan door afgespoelde sedimenten van de 200 meter hoger gelegen hoogvlakte. Ik besloot er poolshoogte te nemen. Het was een bizar landschap dat aan paddenstoelen niets opleverde. Maar daar vlak bij lagen graslanden die nog wel beweide werden maar waar inmiddels eiken waren opgeslagen. Het resultaat was een boomweide begroeid met struiken en veertig jaar oude eiken. Hier stonden veel paddenstoelen, vooral boleten. Na tien minuten rondlopen had ik al vier plekken met Satansboleet (*Boletus satanas*) gevonden. Ook de Gladstelige heksenboleet (*B. queletii*) was er algemeen. Op een plek groeide hier ook de rozebruinrode Koningsboleet (*B. regius*) met chromaatgele poriën. Bij toeval had ik een landschapstype ontdekt waar ik foto's van had gezien in de Italiaanse paddenstoelenboeken van Roberto Galli: grazige loofbossen met groepjes eiken op kalkhoudende bodem. Behalve boleten groeien hier ook veel russula's. Dat was hier ook het geval: zeker een tiental soorten, waarvan ik er een paar kon thuisbrengen. Bijvoorbeeld de scherpsmakende Rode geelplaatrussula (*R. rutila*), forse exemplaren van de Gerinmpelde russula (*R. olivacea*) en een soort die ik thuis determineerde als de Wijnbruine russula (*R. vinosobrunnea*). Daarnaast nog melkzwammen als de Bleke fluweelmelkzwam (*L. azonites*) en de Fijngegordelde melkzwam (*L. insulsus*). Dus alles bij elkaar één groot feest. Waarbij ik veel op de grond heb gezeten en gelegen om iets van deze schoonheid digitaal vast te leggen. Alle paddenstoelen zagen er namelijk uit of ze net gisteren uit de grond waren gekomen. Van de Satansboleet had ik nog nooit zulke mooie exemplaren gezien.

Na die avond eerst nog uren gebladerd te hebben door mijn enige paddenstoelengids viel ik moe maar voldaan in slaap. De volgende ochtend werd ik wakker met een verschrikkelijke jeuk: op mijn buik en liezen zaten gemene rode bulten. Ik dacht even een nare, subtropische ziekte opgelopen te hebben, maar een bevriende fysiotherapeut stelde de juiste diagnose. Hij wierp één blik op mijn bulten en schoot in de lach: Ha, zandmijt, die hadden zijn kinderen vorig jaar ook. Zeker in het gras gelegen op een plek waar koeien lopen? Ik knikte dom. Van zandmijt had ik nog nooit gehoord. Het moeten uiterst kleine beestjes zijn die op zachte lichaamsdelen zich ingraven om bloed te drinken. Met een loupe zou je ze kunnen zien: krioelend in de vochtige krater van zo'n bult. Gâtver!

Naar die fantastische boomweide ben ik nog wel teruggegaan, maar steeds goed aangekleed en met laarzen aan, ondanks de warmte. Pas na een dikke week begonnen de bulten te verdwijnen en nam de jeuk af. Een grote opluchting, dat kan ik u verzekeren.

door Rob Chrispijn

